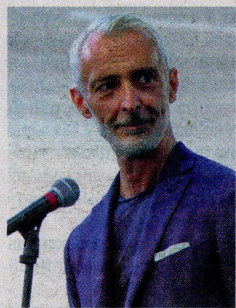
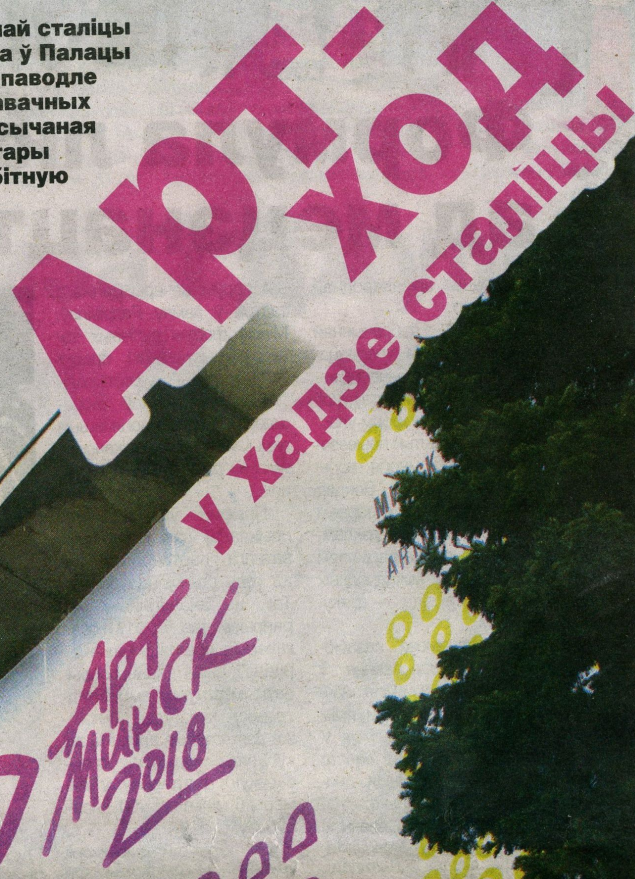

Пачынаючы з гэтай пятніцы, назва нашай сталіцы атрымала прыстаўку “арт”. 27 красавіка ў Палацы мастацтваў адкрыўся беспрэцэдэнтны паводле маштабу міжнародны форум: 18 выставачных пляцовак, болей за 250 удзельнікаў, насычаная суправаджальная праграма... Арганізатары “Арт-Мінска” паставілі перад сабой амбітную мэту — хаця б на няпоўны месяц пераўтварыць горад у суцэльную мастацкую галерэю.

Іна НАРКЕВІЧ /
Фота Сяргея ЖДАНОВІЧА

— Не тое, каб мы капіравалі “Арт-Маскву”, “Арт-Базэль” ці “Арт-Вільнюс” — проста, выкарыстоўваем даволі распаўсюджаны ў свеце ход, калі да назвы горада дадаецца прыстаўка “арт”, — тлумачыць дырэктар Цэнтра выяўленчага і медыямастацтва “Новыя культурныя ініцыятывы” Аляксандр Зіменка. — Наш фармат прадугледжвае максімальна шырокія рамкі, якія змяшчаюць самыя розныя праявы выяўленчага мастацтва.

Стэфана Антанэлі.

(Заканчэнне.
Пачатак на старонцы 1.)

Своеасаблівым прадвеснікам фестывалю стаў небыдломы “Восенскі салон з Белгазпрамбанкам”. Аднак ён разлічаны на малых мастакоў, і тым, каму больш за 40 гадоў, у праве на ўдзел адмаўляюць. Па словах Аляксандра Зіменкі, з гэтай прычыны штогод узнікаюць скадаванні і нараканні на правільна правядзенай выставы.

— Сапраўды, ёсць шмат цікавых аўтараў, якія на “Восенскі салон” не трапляюць. Мы палічылі, што не варта рабіць дадатковай яго праграмы — лепей прывесці дзве буйныя імпрэзы на год. Так з’явілася канцэпцыя “Арт-Мінска” — фестываль, які не мае ўзроставых абмежаванняў і павінен будаваць масты паміж мастакамі і галерэямі.

Без сумневу, адна з задач праекта — прыцягнуць да сучаснага беларускага мастацтва як мага больш увагі.

Арт-ход у хадзе сталіцы

І прымусяць глядачоў крыху паеззіць па горадзе, адкрываючы для сябе новыя выставачныя лакацыі. А можа, і невядомыя дасюль мастацкія з’явы.

— Фармат “Арт-Мінска” не такі аднабаковы, як выразна камерцыйнай “Арт-Масквы” ці канцэптуальнага “Арт-Вільнюса”, — кажа Аляксандр Зіменка. — Мы імкнуліся прадеманстраваць самую шырокую палітру як modern, так і contemporary art. Запрошаны намі куратар, італьянскі арт-крытык Стэфана Антанэлі, стварае паміж гэтымі плынямі дыялог і запрашае да ўдзелу аўдыторыю.

Куратарская стратэгія спадара Антанэлі — гэта пераход ад інфармавання глядача да развіцця яго асабістага досведу. Куратара цікавіць, якім чынам сучаснае мастацтва змяняе горад, як сталася, што стрыт-арт перасягнуў межы адной субкультуры і распаўсюдзіўся па ўсім свеце. А сярод самых ўважальных яго праектаў — выстава легендарнага Banksy ў Рыме ў 2016 годзе.

Замежны куратар быў запрошаны дзеля непразвитага погляду, які вызначыў бы кірункі развіцця беларускага мастацтва, цікавыя ўсяму свету. З 250 алабраных экспертных журы “Арт-Мінска” работ спадару Антанэлі

прапанавалі выбраць патрэбныя для асабістага праекта — выключна на свой густ. Як запэўніў Аляксандр Зіменка, арганізатары форуму нават пагадзіліся б з тым, калі б куратар алабраў усяго некалькі або і ўвогуле толькі адну работу. Маўляў, калі мы вызначылі такія правілы гульні, дык павінны іх і прытрымлівацца.

Аднак спадар Антанэлі правяў да беларускіх мастакоў спагадлівасць. Адзначыўшы іх узровень майстэрства, валоданне класічнай тэхнікай, усхваляўшы традыцыйны нацыянальнай школы жывапісу, ён алабраў каля 150 твораў. Таму выстава займае ўвесь Палац мастацтва, у тым ліку вестыбюль і ўнутраны дворык. Цэнтральнае месца адведзена праекту Руслана Вашкевіча.

— Палац мастацтва пастаянна папалікалі тым, што ён здае свае пляцоўкі гандлярям мёду і футра, — гаворыць Аляксандр Зіменка. — Сапраўды, у сучасных фінансавых умовах Саюзу мастакоў утрымліваць такое пампешканне вельмі цяжка. Даводзіцца самім зарабляць грошы.

Руслан Вашкевіч прапанаваў перанесці гэтую дыскусію ў галіну творчасці. У межах выставы ён размясціў дзве гандлёвыя кропкі, на якіх рэальныя ІП прадаюць

Дзве гандлёвыя кропкі ў межах выставы — праект Руслана Вашкевіча.

мёд і хусткі. Стэфана Антанэлі ідэю гарача падтрымаў, разам з мастаком яны знайшлі для яе адпаведную форму.

Дыялогу паміж рознымі плынямі мастацтва і глядачом спрыяюць перасоўныя сцены, якія не толькі звужаюць прастору, але і дзеляць яе на тэматычныя сегменты. Як, напрыклад, узаемадзеянне класічнага пейзажа і фатаграфіі, наіўнага і абстрактнага мастацтва, бязмежных сусветаў на карціне і інкюбуўнага праекта з удзелам пацыента брэскага псіханеўралагічнага дыспансера.

Удзельнічаюць у “Арт-Мінску” і замежныя галерэі. На першым паверсе палаца — выстава з Эстоніі, побач з ёю работы літоўскіх мастакоў, якія прывезла ві-

льнюская галерэя “Арка”. Яе кіраўнік, мастачка Довіле Тамкутэ, імкнулася прывесці нам гэткае высьлае веснавое прывітанне:

— Я наведвала Мінск неаднойчы, а два апошнія гады была членам журы “Восенскага салона”. У мяне складалася пэўнае ўяўленне, якое мастацтва папулярнае ў Беларусі. І таму хацелася з Літвы прывезці нешта, трохі для вас незвычайнае — тое, што не надта часта можна ўбачыць у мінскіх выставачных залах. Мы абралі шэсць мастакоў, прыблізна аднаго ўзросту, якія працуюць у вясёлай гульнівай манеры. Яны не паглыбляюцца ў палітычныя праблемы, а трымаюць руку на жшыцёвым і творчым пульсе. Гэта жывапіс, а таксама крыху вя-

сёлай некласічнай графікі, керамікі і тэкстылю.

Даслання на конкурс работ, якія прайшлі экспертны адбор, але не прыцягнулі ўвагу куратара, паказваюць у Нацыянальным цэнтры сучаснага мастацтва і галерэі Нацыянальнай бібліятэкі Беларусі. Адпаведна, было зроблена ўсё, каб пакрыўджаных апынулася як мага меней.

Паводле задумы арганізатараў, “Арт-Мінск” — гэта творчы праект, які рабіцца без уліку мастакоўскіх узаемаадносін, туосвак, суб’ектыўных сімптатый і антыпатый. Такі незалежны погляд на мастацкую сітуацыю ў краіне. Ці зацікавіць ён беларусаў? Аляксандр Зіменка ўпэўнены, што абавязкова.